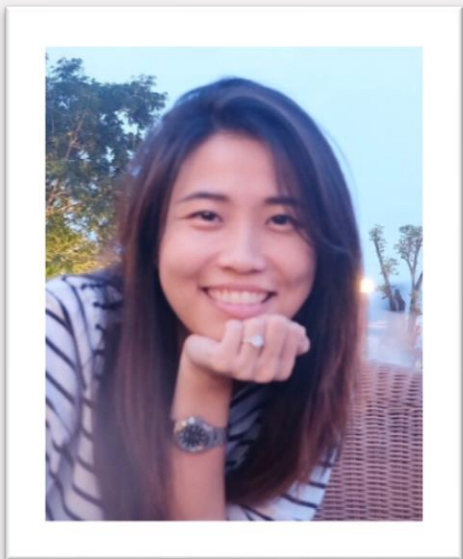

“สร้างคุณค่าให้การเรียนรู้ ... ภูมิปัญญาภาษาไทย”

โดยครุภัณฑ์ อัสวตังตระกุลดี (ครุภัณฑ์)

หน่วยวิชาภูมิปัญญาภาษาไทย

“คุณค่าการเรียนรู้เกิดขึ้นได้หากครูผู้สอนเข้าใจ
คุณค่าของหน่วยวิชาตนเอง และสรรสร้างเจตย์มีพลัง
สอดคล้องกับคุณค่านั้น ให้เวลาผู้เรียนได้ใคร่ครวญ
การเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ”

“สร้างคุณค่าให้การเรียนรู้ ... ภูมิปัญญาภาษาไทย”

“ทำอะไรฉันจึงจะเป็นครูที่ดีกว่านี้” คำถามนี้ เป็นประเด็นคำถามที่ทำให้ฉันต้องกลับมาคิดถึงความตั้งใจในการเดินทางในอาชีพ “ครู” และความเป็น “ครูในตัวของฉัน” สำหรับการสอนในหน่วยวิชาภูมิปัญญาภาษาไทย ฉันมีความสามารถอย่างไร ...

ในปีการศึกษา ๒๕๖๑ นี้ ฉันตั้งใจและหวังจะพัฒนาตนเองในการทำความเข้าใจ “ภูมิปัญญาภาษาไทย” ซึ่งเป็นหน่วยวิชาที่ฉันสอนมานานเป็นปีที่ ๑๑ แล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันมักจะตั้งคำถามกับตัวเองคือ ฉันรู้จักและเข้าใจภูมิปัญญาภาษาไทยนี้ดีพอหรือยัง ทุกครั้งครูในหน่วยวิชาภูมิปัญญาภาษาไทย จะร่วมกันทำแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกันกับ “ครูใหม่” ผู้เชี่ยวชาญในการจัดการเรียนรู้ให้ภูมิปัญญาภาษาไทยเป็นวิชาที่น่าเรียนรู้และน่าสนใจ ในฐานะที่ฉันเป็นผู้ปฏิบัติคนหนึ่ง จึงเกิดความคิดและตั้งเป้าหมายกับตนเองว่า “ฉันจะเข้าใจและเข้าถึงภูมิปัญญาภาษาไทย เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้ดีได้ด้วยตนเอง” เพื่อ “ทำให้แผนการจัดการเรียนรู้ของฉันนำพาให้นักเรียนเข้าถึงภูมิปัญญาภาษาไทยได้เช่นเดียวกัน”

อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันคิดอยากปรับปรุงการสอนของตนเอง

เป็นคำถามที่เกิดขึ้นเมื่อฉันสังเกตว่า หลายต่อหลายครั้งที่ฉันได้ฟังคำตอบจากคำถามที่ว่า เรียนวิชาภาษาไทยไปทำไม จากนักเรียนแล้วพบคำตอบว่า “เรียนเพราะเป็นภาษาของเรา (คนไทย)” ซึ่งยังไม่เห็นว่า นักเรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ อีกทั้งยังพบว่าเด็กๆ เห็นว่า “ภาษาไทยไม่ใช่วิชาที่สำคัญ”

ตลอดการทำงาน ๑๑ ปี ฉันมั่นใจว่าจุดแข็งของฉันคือ ความสามารถในการจัดการชั้นเรียน การสร้างความเข้าใจในเนื้อหาและความรู้ให้แก่นักเรียน ซึ่งเกิดขึ้นจากการสั่งสมประสบการณ์ในการจัดการเรียนรู้อย่างยาวนาน รวมทั้งความเข้าใจในโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ชั้น ๖ ทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาและใคร่ครวญแล้วกลับพบว่า ทุกครั้งที่สอนฉันยังไม่สามารถมองไปถึงเหตุที่มากและความสำคัญของขั้นตอนต่างๆ ว่าเป็นไปเพื่ออะไร (why) ซึ่งหากเป็นเช่นนี้ต่อไป การสอนของฉันจะขาดความชัดเจนในเป้าหมาย รวมทั้งยังไม่นำไปสู่การเรียนรู้อย่างมีคุณค่า

แล้วทำไมฉันจึงยังมองไม่เห็น ...

ฉัน เป็นคนรีบร้อน ทำอะไรรวดเร็ว ทำให้มองข้ามเรื่องสำคัญ ในการทำงาน

ฉัน ชอบการลงมือปฏิบัติ จึงลงมือทำอย่างรวดเร็วและขาดการคิดใคร่ครวญก่อนทำ

ฉัน มักจะทำสิ่งต่างๆ โดยเน้นวิธีการ มากกว่าการทำความเข้าใจในเหตุและผล

ฉัน ไม่ชอบการใคร่ครวญ เพราะจะเกิดความคิดเห็นที่ขัดแย้งภายในใจฉัน ทำให้เกิดความไม่มั่นคง ส่งผลให้ฉันขาดความมั่นใจในการลงมือปฏิบัติ

ความเป็นตัวฉันนี้ ทำให้หลายครั้งที่สอน แม้จะแม่นยำในวิธีการสอน แต่เมื่อต้องประเมินผลผู้เรียน ก็ยังไม่มั่นใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนนั้นสอดคล้องกับเป้าหมายที่แท้จริงของการสอนหรือไม่

“ฉันจะเรียนรู้เพื่อทำให้ดีกว่าเดิมได้อย่างไรบ้าง”

ฉันจึงเปิดโอกาสให้ตัวฉันได้คิดใคร่ครวญ และเข้าถึงเบื้องหลังความสำคัญการสอนที่แท้จริง ด้วยการพยายามศึกษาและทำความเข้าใจหลักคิดของหน่วยวิชาภูมิปัญญาภาษาไทยว่าคืออะไร สำคัญอย่างไรให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ และเข้าใจวิธีการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจภูมิปัญญาภาษาไทยอย่างลึกซึ้งมากขึ้น โดยมีครูที่ปรึกษา คือ ครูใหม่และครูปาด อยู่เคียงข้าง

ฉันจึงพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ของฉันให้นักเรียนได้เห็นคุณค่าของการเรียนรู้ภูมิปัญญาภาษาไทย โดยเริ่มต้นจากการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกันครูคู่วิชาในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีลักษณะ constructive learning เพื่อให้นักเรียนได้สร้างความรู้แต่ละครั้งด้วยตนเอง โดยมีหลักการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบ constructive learning การคำนึงถึง สมรรถนะสะสมของนักเรียน การสร้างโจทย์ที่เหมาะสมซึ่งไม่ง่ายหรือยากจนเกินไปและการสร้างความคิดเชื่อมโยง

นอกจากนี้ฉันยังชวนคู่วิชาของฉันมาทบทวนความรู้ และสมรรถนะที่สะสมของนักเรียนในแต่ละครั้งก่อนการทำแผนทุกครั้ง เพื่อให้แผนการเรียนรู้ในครั้งถัดไปนักเรียนจะได้นำความรู้เดิมมาต่อยอดการเรียนรู้ได้ ชวนกันศึกษางานเขียนของนักเรียนและคัดเลือกงานที่น่าสนใจเพื่อให้ constructive feedback ที่จะนำไปสู่การเรียนรู้และการพัฒนาตนเองได้

โดยในภาคเรียนนี้การเรียนรู้ส่วนใหญ่ได้เน้นไปที่การให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาและการสร้างสรรค์พลังทางภาษาด้วยวิธีการและรูปแบบที่หลากหลาย เห็นบทบาทของภาษาที่ช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ ซึ่งทักษะนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ฉันอยากให้นักเรียนได้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่า การเรียนรู้ภูมิปัญญาภาษาไทยมีคุณค่าต่อนักเรียนทุกๆ คน !!

ดังนั้น ในชั้นจึงออกแบบแผนการเรียนรู้ให้นักเรียนได้มีโอกาสสร้างสรรค์พลังทางภาษา จากโจทย์การเรียนรู้ทุกครั้ง จากนั้นได้ออกแบบคำถามเพื่อให้นักเรียนได้ใคร่ครวญการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งในคาบเรียนภาษาไทยและการได้เรียนรู้กลโคลงด้วย โดยตั้งคำถามบันทึกการเรียนรู้ว่า “สิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ คืออะไร”

ในช่วงแรก คำถามของฉัน ยังเป็นคำถามที่กว้างเกินไป คำตอบของนักเรียนจึงยังไม่แสดงความเข้าใจคุณค่าของภูมิปัญญาภาษาไทยเท่าที่ควร ครูใหม่จึงแนะนำว่า “คำถามในการใคร่ครวญการเรียนรู้ ควรพาให้ถึงเป้าหมายที่แท้จริง เช่น การเรียนรู้กลโคลง ควรให้นักเรียน เข้าถึงเสน่ห์ของคำไทยและในกระบวนการเรียนรู้นั้น ครูจะต้องชวนคุย จนเข้าถึงการใช้คำในกลโคลงพรางขบวนว่ามีลักษณะเด่นอย่างไร ครูต้องทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจจริงๆ ก่อน แล้วค่อยบันทึกลงไป”

ฉันจึงปรับคำถาม ที่นำไปสู่เป้าหมายคุณค่าการเรียนรู้มากขึ้น โดยให้นักเรียนได้ใคร่ครวญ ในการตอบคำถามทุกครั้ง เช่น

- การเรียนรู้ในวันนี้พานักเรียนเกิดความเข้าใจ ค้นพบเสน่ห์ของคำไทย / ภูมิปัญญาภาษาไทยอย่างไร
- การเรียนรู้ในวันนี้ มีประโยชน์ / มีคุณค่าอย่างไรต่อนักเรียนบ้าง

ในช่วงแรก ฉันพบว่า นักเรียนยังให้คำตอบแบบผิวเผิน ยังไม่ใคร่ครวญคำตอบอย่างดี เช่น “การอนุรักษ์ภาษาไทยและสร้างงานเขียนที่ดี” ซึ่งเป็นลักษณะการเขียนแบบสรุปความ

ฉันควรปรับปรุงอะไรเพื่อให้นักเรียนได้ใคร่ครวญกับการตอบคำถาม
เมื่อฉันได้ร่วมคิดกับคุวิชาว่า ก็พบว่า

เวลา ฝึกฝน และจัดการเรียนรู้ให้เข้าถึงคุณค่าที่แท้จริง !!”

ฉันจึงปรับปรุงแผนการเรียนรู้โดยจัดสรรเวลาแต่ละครั้งใหม่ เพราะ “การเรียนรู้เกิดขึ้นโดยผู้เรียนกันเอง และ กระบวนการสาระเสวนาในชั้นเรียนช่วยให้ช่วยให้ทุกคนเติบโตและเกิดการเรียนรู้” (วิจารณ์ พานิช) ในที่นี้ฉันคิดว่าหากเป็นภาพห้องเรียนของฉัน ช่วงเวลาแรกที่ต้องปรับ คือ ขั้นตอน “การปฏิสัมพันธ์ภาษา” ซึ่งผู้เรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิด ผลงานเขียน ผู้เรียนได้เปิดใจ ฟังความคิดและมุมมองที่เหมือนหรือแตกต่างกันไป ทั้งยังเชื่อมโยงความคิดเพื่อนกับตัวเอง

จนเกิดเป็นความรู้ใหม่ได้ รวมทั้งการปรับเพิ่มช่วงเวลาในการสะท้อนคิดท้ายคาบการเรียนรู้ เพื่อใช้เวลาในการใคร่ครวญการเรียนรู้อย่างพิถีพิถันมากขึ้น

ฉันพบว่าเมื่อให้เวลาและการฝึกใคร่ครวญตนเองแก่นักเรียนมากขึ้น คำตอบก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป ดังนี้

การเรียนรู้ในคาบเรียนนี้ทำให้ฉันได้ ฝึกฝนความคิดให้เกิดมุมมองใหม่ ๆ มองได้หลายมุม และเพิ่มความงาม ความคมคายทางการใช้ภาษา เช่น การเขียนถึง “ครู” นอกจากนี้ยังรู้จักภาษาไทยที่มีคำหลายความหมายและคำที่มีความหมายคล้ายเคียงกัน แต่สามารถแยกแยะเพื่ออธิบายความแตกต่างเพียงเล็กน้อยให้ชัดเจนขึ้นได้ เช่น คำว่าเมตตา - กรุณา (คะแนน ๖/๑)

ฉันเห็นว่า ภาษาไทยมีพลังและมีประโยชน์ ฉันสามารถใช้ความสามารถทางภาษาในการช่วยให้กำลังใจเพื่อน เช่น อองศา ที่ชอบทุกข์ใจ ก็เหมือนกินของหวานมากเกินไป “น้ำตาลให้ประโยชน์ ช่วยคิดโจทย์แต่ละวัน แต่ถ้าคิดมากนั้น ในฉับพลันเกิดความทุกข์ ทุกข์นั้นมีมากมาย ทั้งหญิงชายต่างไม่สุข โรคนี้ไม่สมควรควบคุมให้พอดี” (ปอฝ้าย ๖/๑)

นอกจากนี้ ฉันยังพบว่าเมื่อชั้นเรียนมีการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและครูเข้าใจและเข้าถึงเป้าหมายนั้นอย่างแท้จริง ครูจะพานักเรียนไปพบกับคุณค่าที่ครูตั้งใจนั้นได้

การปรับช่วงเวลาในการเรียนรู้ใหม่ โดยเฉพาะขั้นตอนปฏิสัมพันธ์ภาษาเป็นขั้นตอนหนึ่งที่ฉันเห็นภาพบรรยากาศห้องเรียนของฉันเปลี่ยนแปลงไป นักเรียนมีความเป็นกันเอง สนุกสนานในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้มากขึ้น เพราะในช่วงแรกที่ฉันจริงจังและเคร่งเครียดกับการให้ได้คำตอบกลับยิ่งทำให้บรรยากาศการเรียนรู้ตึงเครียด นักเรียนรู้สึกกังวลใจในการแลกเปลี่ยนงานเขียน แต่เมื่อฉันผ่อนคลายลงและให้การเรียนรู้ดำเนินไปอย่างที่นักเรียนเป็น (Learning style) ก็ช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้นักเรียนว่า **“แม้จะเคยทำไม่ได้ แต่หากพยายามและตั้งใจ ก็สามารถทำได้ และทำได้ดีขึ้นกว่าเดิมได้ด้วย”**

เช่น

ใจกว้าง สามารถสร้างสรรค์กลโคลงเกี่ยวกับฝุ่น และสื่อมุมมองที่แตกต่างจากเพื่อน ดังนี้

ฝุ่น	พิษภัย	วุ่นวาย
มาย	มากมี	ล่องลอย
กลาย	ก่อเกิด	เป็นหนึ่ง
กัน	กู่ล่อกู่	ทุกคน
๐ พิษภัยภัยพิษฝุ่น		วุ่นวาย
มากมีมีมากมาย		ล่องลอย
ก่อเกิดเกิดก่อกลาย		เป็นหนึ่ง
กู่ล่อกู่กู่ล่อกู่กัน		ทุกคนกู่ล่อกู่ ๕

แผนการเรียนรู้ในภาคเรียนนี้ ได้ให้นักเรียนใช้เวลาในการเพียรพยายามสร้างสรรค์พลังทางภาษาให้ดีขึ้น เมื่อแลกเปลี่ยนการเรียนรู้หรือการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาทุกครั้ง นักเรียนจะตั้งใจฟังงานเขียนของเพื่อน คนไหนที่เขียนดี ก็จะได้รับคำชื่นชม โดยเฉพาะคนที่เขียนสะท้อนมุมมองความคิดที่ทำได้ดี จะได้รับเสียงปรบมือ พร้อมกับคำชื่นชมประจำห้องว่า “จบสวยๆ”

การทำให้เข้าถึงคุณค่าของภูมิปัญญาภาษาไทยไม่ใช้แค่การจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนเท่านั้น ฉะนั้นส่งเสริมให้เกิดขึ้นในบริบทอื่นๆ เพื่อให้นักเรียนเห็นว่าเขาสามารถใช้พลังทางภาษาในการสร้างสรรค์ได้ในทุกบริบทของวิถีชีวิต จึงจัดสรรให้พื้นที่เรียนรู้ภาคสนามให้เป็นที่ที่นักเรียนจะได้สนุกสนานกับการใช้ภาษาไทยด้วยการชวนกัน “ประชันร้อยกรอง”

ขนมนี้มีสองฝาสื่อความรัก	หนุ่มสาวมักอยู่กันเป็นคู่คู่
กลิ่นหอมหวานอยากให้ลองชิมดู	แล้วจะรู้ว่ากลมกล่อมมากเพียงใด
จุดริเริ่มของมันคือมะพร้าว	เนื้อสีขาวนวลนุ่มกลิ่นไชยไถล
ช่วยกันคั้นช่วยกันบีบด้วยแรงใจ	จนทำให้เกิดกะทิแสนละมุน
ขนมนี้คืออะไรลองคิดดู แล้วจะรู้ว่าไม่ยากหากลองทำ ?	

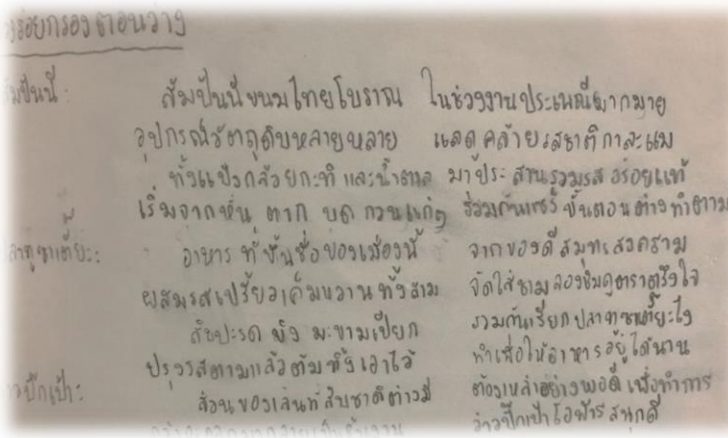
นวล	นุ่มนิ่ม	น่าชิม	◦ นุ่มนิ่มนิ่มนุ่มนวล	น่าชิม
ลิ้ม	ลิ้นแล้ว	ชิมรส	ลิ้นแล้วแล้วลิ้นลิ้ม	ชิมรส
อิม	กรูบกรอบ	เปรมปรืด	กรูบกรอบกรอบกรูบอิม	เปรมปรืด
หยด	หยิบหยอด	ลงปาก	หยิบหยอดหยอดหยิบหยด	ลงปากหยอดหยิบ ๕

(ประชันร้อยกรอง “ขนมครก”)

ริม	ล่องลอย	ธารา
มา	ไหลริน	แม่กลอง
ปลา	พัดพา	แหวกว่าย
สอง	สวยสด	ข้างคลอง
◦ ล่องลอยลอยล่องริม ธารา ไหลรินรินไหลมา แม่กลอง พัดพาพาพัดปลา แหวกว่าย สวยสดสดสวยสอง ข้างคลองสดสวย ๕		

(ประชันร้อยกรอง “ชมอัมพวา” ธาษา ๖/๓)

บันทึกการเรียนรู้ภาคสนามแบบอิสระ
นักเรียนแต่งบทร้อยกรอง โดยบันทึกว่า
“ช่วงร้อยกรองตอนวาง” (เอมี ๖/๑)

นอกจากการให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์พลังทางภาษาแล้ว ก็ยังไม่ลืมที่จะให้นักเรียนได้ใคร่ครวญการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องทุกครั้ง จนกระทั่งครั้งสุดท้ายของการเรียนรู้ ฉะนั้นจึงให้นักเรียนได้สะท้อนความรู้สึก ความเข้าใจ และคุณค่าของการเรียนรู้ภูมิปัญญาภาษาไทยในภาคเรียนนี้ ด้วยคำถามที่นักเรียนคุ้นเคย

นักเรียนจึงสะท้อนว่า ...

“ฉันคิดว่าในภาคเรียนนี้ทำให้ฉันเห็นว่าภาษาไทยมีความสำคัญอย่างมาก ถ้าไม่มีภาษาไทยประเทศไทยก็จะเป็นประเทศที่ไม่มีชีวิตทางภาษา ซึ่งภาษาไทยมีคุณค่ามากเพราะภาษาไทยเป็นภาษาที่ไพเราะ มีคำซ้อน ที่ทำให้มีเสน่ห์ และมีบทร้อยกรองที่ทำให้ภาษามีความน่าสนใจ ...” (พราว ๖/๓)

“ฉันได้รู้จักสุภาษิต คำสอน และปฏิภาณภาษาของคนในอดีต (กลโคลง) เห็นคุณค่าของคำสอนซึ่งมีความไพเราะและมีความหมายดี ไม่ว่าจะอยู่ส่วนไหนของงานเขียนก็ยังคงงามและคงคุณค่าไปเรื่อยๆ รวมทั้งการใช้คำเพื่อสื่อความหมายอย่างลึกซึ้ง เช่น คำสอนภาษิต คำคม ทำให้ต้องตีความหมาย ภาษาไทยจึงมีเสน่ห์และมีคุณค่าสำหรับฉัน (ปาล์มมี ๖/๓)

“ฉันรู้ว่า ภาษาไทยไม่แพ้ใครในโลก เพราะต้องใช้สติปัญญาที่สร้างปริศนา และการสื่อความหมายโดยเฉพา กลโคลง การแต่งร้อยกรอง ที่ต้องค้นหาคำที่ตรงมา ใช้สื่อความหมาย การเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ให้เห็นภาพมากขึ้น ซึ่งดูเหมือนจะง่าย แต่ก็ไม่ใช้เรื่องง่ายเลย” (ธำช่า ๖/๓)

“ในภาคเรียนนี้ผมได้รู้จักเทคนิคทางภาษาใหม่ๆ จำนวนมาก เช่น กลโคลงที่แสดงความคิดสร้างสรรค์ของคนไทยในสมัยก่อน ว่ามีภูมิปัญญามากแค่ไหน และเรายังรู้จักคุณค่าของข้าวผ่านการเล่นคำแบบต่างๆ ซึ่งบรรพบุรุษของเรา ทำมานานแล้ว จนเกิดเป็นภูมิปัญญาของคนไทยแตกแขนงต่อยอดไปใช้ในเรื่องต่างๆ หนึ่งในนั้นคือสำนวนและคำคมที่เกี่ยวข้องกับข้าว ทั้งคมคายและให้คำสอนที่เป็นเกร็ดในการใช้ชีวิต แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของภาษา ความคิด และชีวิตของคนไทย” (ตัว ๖/๓)

เมื่อพิจารณาในคำตอบของนักเรียนจะเห็นได้ว่า นักเรียนเข้าใจ เห็นคุณค่าและความสำคัญของภูมิปัญญาภาษาไทย ทั้งยังเกิดความคิดเชื่อมโยงในการเรียนรู้ ความเข้าใจ และความคิดของตนเองได้ดี สามารถเข้าถึงคุณค่าของภูมิปัญญาภาษาไทยได้

การพยายามทำความเข้าใจและเข้าถึงคุณค่าของภูมิปัญญาภาษาไทยของฉันในครั้งนี้เกิดขึ้นและเพิ่มเติมขึ้นพร้อมๆ กับการเรียนรู้ของนักเรียน การสร้างแผนการเรียนรู้ด้วยการให้ผู้เรียนเข้าถึงคุณค่าที่แท้จริง จึงควรเกิดขึ้นจากผู้เรียนซึ่งฉันได้ปรับปรุงเป้าหมายในการให้ความสำคัญเชิงคุณค่า ปรับปรุงช่วงเวลาในขั้นตอนปฏิสัมพันธ์ภาษาและให้ความสำคัญกับ

ช่วงเวลาที่นักเรียนจะได้ใคร่ครวญการเรียนรู้ จึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่ฉับเปลี่ยนแปลงและพาให้
นักเรียนได้ค้นพบคุณค่าของการเรียนรู้ภูมิปัญญาภาษาไทย

คุณันทกานต์ อัสวตั้งตระกูลดี (ครุנית)
ครูภูมิปัญญาภาษาไทย ชั้น ๖